

Na dvore môjho detstva som bola vodkyňou bandy, ktorá vychádzala na ulicu, aby konala dobré skutky. Nikto nás síce nebral vážne, no my sme sa vážne brali. Dvor vo mne žil potajomky ďalej ako životný koncept, až kým konečne nenašiel svoju formu ďaleko od miesta pôvodu. Jedného večera pri mne zastal malý autobus. Na jeho dverách visel plagát, na ktorom bol človek so zapchatými ústami a až po krk zošnúrovaný lanom. Vstúpila som do autobusu, v ktorom premietali video o mučení v jednej vzdialenej diktatúre, a mladé ženy a muži v mojom veku zbierali podpisy. Priťahovali ma, pôsobili slobodne, pozerali sa priamo na tiene sveta a uplatňovali svoje právo na odpor. Stala som sa jednou z nich, vykročila som zo smútku a vstúpila do sveta.

Všade, kam prídem, vyhľadávam zadné dvory a nachádzam deti z dvora, krajanov duchom i činom. Jemné a pevné nitky, ktorými sa spájam s rôznymi skupinami, sú tým zadným dvorom, v ktorom chce naša banda robiť dobré skutky. A stále znova sa uzatvára jeden z kruhov a ja zasa raz viem, že prekliatie exilu možno zažehnať. Z veľkých strát možno vytvoriť mobilné dvory.